

Així no es pot treballar

JOAN MANUEL PERDIGÓ
EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 29.03.07

Passen els dies, les setmanes i els mesos, i seguim allà mateix. Després de la formació del segon tripartit, CiU persisteix en el seu objectiu de no donar per establitzada l'actual relació de forces i d'aliances al Parlament i persisteix a intentar estripar les cartes per forçar un nou repartiment.

El sistema, que malgrat la seva senzillesa, no difereix gens del que va ser aplicat amb notable èxit en l'anterior legislatura, consisteix a seguir furgant en les contradiccions d'Esquerra, el soci més inestable de l'Entesa, que no aconsegueix generar els anticossos que acabin amb una febre resistencialista que afecta bona part de la seva direcció i militància. Un virus que impedeix que es pugui acomodar en el partit la cultura de govern, amb les dosis de responsabilitat, compromís i renúncia al maximalisme --que no vol dir a les idees-- que això suposa.

La teràpia de xoc que la direcció del partit s'havia imposat a l'assumir el segon repte de participar al Govern ha durat només quatre mesos. N'hi ha hagut prou que Convergència adaptés a la seva conveniència la realitat per presentar un Govern d'esquerres impassible davant una operació de liquidació del nou Estatut ordida des de la Moncloa i el Constitucional, i veure aparèixer per la porta de la seu central d'ERC el díscol **Carretero** proveït amb un feix de firmes de suport a les tesis resistencialistas, perquè hàgim assistit al vergonyós espectacle de deixar el Govern als peus dels cavalls per un referèndum d'autodeterminació de no-res.

Potser avui, després d'una nit d'àrdua negociació, l'Entesa aconsegueixi recompondre les bones formes i l'estabilitat, però el mal ja està fet. ¿Quines garanties tenen els socis que no es repetirà en qualsevol moment un nou brot febril? ¿Quan quedarà de nou el Govern a la intempèrie? ¿Quinze dies abans o quinze dies després de les eleccions municipals?

Difícilment pot un Govern treballar així si tenim en compte que el que ve no és precisament un camí de roses. ¿De què els serveix a **Montilla** i **Saura** la paraula del vicepresident **Carod** si dimarts va quedar en minoria en el seu partit, davant el silenci públic de **Puigcercós**?

A Esquerra li segueix fallant la temperància de **Cèsar** a l'hora de passar el seu propi Rubicó. Convèncer-se que ser partit de Govern no consisteix només a pensar en els aguerrits que corejaven "*in-de-pen-dèn-ci-a*" en l'adéu de **Lluís Llach** a Verges, sinó també en els milers que l'endemà abarrotaven el festival de Tele Taxi a Can Zam, en el milió llarg que va preferir veure l'Espanya-Dinamarca, i en definitiva, en tots els ciutadans que, els agradi més o menys, donen vida a la Catalunya real que ells s'han compromès a governar.